

Hij kon zijn oogen niet van haar afwenden. Met magnetische kracht zonder het te willen, zonder zelfs in de verste verte aan hem te denken, hield zij hem geboeid door het bewegelijke spel harer trekken.

„Wat heeft zij toch,” vroeg hij zich telkens af, „is zij nog zoo onder den indruk van haar ongelukje of was dat misschien gevolg en geen oorzaak?”

Nu eens werd zij vuurrood, dan weer krijtwit; haar lippen trilden soms in onmachtigen toorn, dan plooden zij zich alsof zij op het punt was in tranen uit te barsten; haar oogen hief zij niet op. Emile voelde een onstuimig verlangen om haar te dwingen eens naar hem op te zien, maar geen enkelen keer vergat zij zich zoover dat te doen.

— Na het diner ging men in de salon; Charlotte bleef even achter en inspecteerde het kleed.

„'t Is verdrietig, erg verdrietig. Ik begrijp niet wat je bezielde heeft,” zeide zij spijtig tot Marie.

„Mevrouw, wil u het mij vergeven?” vroeg het meisje nederig. „'t Was gebeurd vóórdat ik het merkte.”

„Je sufte!” antwoordde Charlotte bits; de onderworpenheid van Marie prikkelde haar nog meer; zij kon haar niet uitstaan vandaag, „of je hebt te veel naar de heeren gekeken,” voegde zij er boosaardig uit.

Charlotte had er spijt van zoodra zij de woorden uit den mond had laten vallen, maar waarom was die Marie ook zoo zoo vreemd. Zij durfde haar niet aanzien om te weten wat voor indruk haar wreed gezegde had gemaakt; een andere meid zou opgestaan zijn en mevrouw brutaliteiten hebben gezegd, Marie zweeg. Wanneer Charlotte nu eens zeide:

„Je zwijgt omdat ik gelijk had,” zou zij dan nog als een gekrenkte onschuld blijven zwijgen?

Mevrouw miste gelukkig den treurigen moed het meisje nog dieper te kwetsen; zij trad de salon in en vond haar liefste lachjes dadelijk terug.

Mevrouw van Haeren stond te praten met Eugenie's Mama.

„Ja, hij is bijzonder opgewekt vandaag; ik heb hem in lang niet zoo gezien. Arme jongen!”

„En hij is zoo knap, veel knapper vind ik dan Henri! 't Is zonde van hem, zoo'n ondoordacht huwelijk!”

Marie presenteerde de kopjes rond.

„'t Is zoo jammer van die jongelui,” en mevrouw van Loenen suikerde haar moka in 't minatuur Sèvres kopje, „als zij zich aan zoo'n meisje uit het volk verslingeren.”

„Belieft mijnheer suiker en room,” vroeg Marie's doffe stem aan Emile Zandberg.

Hij zag haar aan doordringend, brutaal, zooals hij bij ondervinding wist dat men dienstmeisjes moest aanzien, om haar onder betoovering te brengen. Zij voelde de stomme belediging; haar lippen trilden en eindelijk hief zij de oogen op, maar zij zag Emile niet aan, over zijn hoofd heen zocht haar blik Frank, die met Eugenie verdiept was in het doorbladeren van een album.

Zij ging met haar plateau verder en presenteerde nu Frank en Eugenie het blad.